

Для тих, хто не знає, є на території нашої неньки таке собі містечко Гуляйполе. Знаходиться воно на сході Запорізької області, славетної козацької землі. Має Гуляйполе давню історію, проте найбільш воно відоме через свого сина, який народився більше ста років тому, і був хрещений ім'ям Нестор. Причому за легендою, під час хрещення впав підсвічник, підпалюючи ризу святого отця. Батьюшка, коли потушив ризу мовив: „Розбійником буде”, майже так воно і сталося. Аналізуючи життя Нестора Івановича, можна вивчати саму історію того періоду. Розбій в молоді роки привів його до тюрми, де він захопився працями Леніна, Бакуніна та Кропоткіна, і вийшов на волю вже освіченим революціонером-анархістом. Треба було тільки іскри, щоб розпалити серце молодого Нестора, нею стала Гетьманщина і входження австрійських військ в Україну. Подальша діяльність великого анархіста – це суміш героїзму та тероризму. Важко назвати Батька позитивним героєм нашої історії, але ще важче назвати його 100% розбійником чи терористом. Адже не було й ніколи не буде в громадянській війні героїв, які б не замочили свої руки в крові невинних людей. Так, в нього були хороші наміри, але методи як і у всіх - „вогнем та мечем”. Проте, в будь-якому випадку, постає Батька Махна є досить винятковою і вартою, щоб її знати та цікавитись. Можливо, саме для того вже другий рік Творче об'єднання

ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ З МАХНОМ 2007 - ВРАЖЕННЯ ТА РОЗДУМИ.

„Остання Барикада” організовує захід, що має назву „День Незалежності з Махном”. Захід позиціонується як літературно-музичний андеграундовий фестиваль і проводиться на батьківщині Нестора Івановича. Чим же запам'ятався цьогорічний фестиваль, що сподобалось, що не сподобалось і чим він відрізняється від попереднього?

Інформація.

Проведення цьогорічного фестивалю до останнього моменту лишалось під питанням. На відміну від попереднього року, коли програма фесту була відома ще в червні місяці, інформація про цьогорічний захід з'явилась в Інтернеті буквально за 3 тижні. Проте, найбільш дивним, як на мене, стало проведення прес-конференції в місті Києві за 3 дні до самого фестивалю. Причому

запрошення на прес-конференцію наш DIY-ресурс отримав у день її проведення. Чому не зробити прес-конференцію на самому фестивалі, як це прийнято на всіх подібних акціях – невідомо. Виникло враження, що прес-конференція проводилася з метою поглузувати з київського бомонду. Можливо, більшість журналістів, які там з'явились, до самого Гуляйполя і не поїхала. Приємно те, що, навіть враховуючи близькість до виборів, жодна партія не використала фест для своєї агітації. На полі не було жодних прапорів, крім державного та червоно-чорного. Єдині, хто спробував зробити собі хоч якийсь ім'я на фесті, так це „Союз анархістів України”, які брехливими листівками намагались дискредитувати захід.

Організація.

Сама організація фесту мало чим змінилась порівняно з попереднім роком. Єдиною яскраво вираженою відмінністю стала наявність біотуалетів, які прийшли на зміну минулорічним нужникам. Головної проблеми – транспорту, знов таки ніхто не вирішив. Додаткових маршруток

чи автобусів із Запоріжжя (а саме так більшість гостей діставалася до місця проведення фестивалю) не було, а дарма. Через це люди набивались, як сардини, дорейсових маршруток, і, стікаючи потом, „насолоджувались” мандрівкою.

денними фестивальними акціями, по-друге – пилюка, що здіймалася під час концертних гоцалок. Пороху було настільки багато, що першим рядам (там слемілось багато панків) та зоні „мас-медіа” довелося закривати обличчя

банданами та футболками, щоб хоч якийсь подивитись концерт, а з фотоапаратів кожні 5-10 хвилин треба було стирати шар бруду.

Розваги та літературна частина.

Фест почався ходою від штабу Махна до стадіону. „Хто ще не готовий зробити наступна Сільмаш? Усі в наступ на Сільмаш!” лунали заклики зі сцени. Як і багато років тому вулицями міста пройшли хлопці з чорними прапорами, проїхали тачанки. Спереду колони йшли барабанщики, які відбивали ритм та дві гарні дівчини на ходулях. Проте, через страшену спеку кількість розваг удень була незначною. Поетичні й літературні читання в наметі, кидання томатів у шаржі політичних лідерів, поетичний бодіарт - ось і все, що запам'яталося. Почну з першого – тих кого мені б дійсно хотілося послухати там не було: Юрко Покальчук захворів і лежить в лікарні, Сергій Жадан – 23 серпня святкував свій день народження, а пан Андрухович звичайно запрошений не був, та й певно, через свою елітарність, ніколи б і не погодився приїхати. Отже, лишались нові імена. В перший день ми намагались слухати „юні” таланти, але нажалі однією з них виявилась невіграна феміністична поетеса, в якій, певно важке дитинство перейшло в не менш важку юність та зрілість Голосом Жанни Дарк вона розповідала про жах дефлорації, порівнювала широко розставлені дівочі ноги з Триумфальною аркою, а чоловічі члени з загостреними мечами. Після подібних „шедеврів” цікавість до тих „талантів” пропала. „Томатний лідернації” – це, звичайно, кумедно,

але, особисто для мене, така акція ще один раз показала справжню суть Дня Незалежності. Кожен з нас розуміє, що від нас нічого не залежить, і єдине, що ми можемо – це кидати помідори в портрети „бідних” слуг народу. Поетичний бодіарт – це розмалювання поетами голих дівочих тіл картинами, з якимось таємним, відомим тільки їм смислом. Безумовно, немає нічого більш гарного за жіночі груди, але хіба оте розписування це мистецтво? Отже, єдиними позитивними акціями вдень залишалися – слухання байок, казок та п'єс Сашка Лірника, та обливання себе та інших холодною водою, щоб не вмерти від шаленої спеки. Також, нарешті, вдалось відвідати Краєзнавчий музей, якій описував Сергій Жадан у „Anarchy in the Ukraine” - чекали на гірше, проте, як для невеликого містечка, музей доволі цікавий. Трохи з періоду Козацтва, трохи інсценування селянського побуту, великий зал з інформацією про Громадянську війну, Голодомор 32-33 та Другу Світову війну. Виставка досить об'єктивна і незалежна, наприклад, поряд висять фотографії „Похорони махновців” та „Похорони жертв махновців”. З Махна не робиться культ, його не ідеалізують, проте і не забувають, що ця людина багато чого зробила для рідного краю. Щодо розваг, то особисто мені хотілося б побачити якісь насправді козацькі забави, хоча б якісь перетягування канату та фехтування шаблями. Дуже багато людей через відсутність цікавої денної програми проводили весь цей час у холодку з пивом в руці.

Люди.

Як і минулого року, люд, що приїхав на фест був дуже різноманітний. Якщо перефразувати слова Юрія Андруховича, то мало б вийти так: То були Козаки, Письменники, Музики, Панки, Гіппі, Журналісти,

Поети, Фотографи, Унсовці, Гівно-панки, Юристи, Банкіри, Студенти, Анархісти, Депутати, Зрадники, Бандуристи, Меломани, Гопніки, Бовдури, Хохли, Москалі, Розбишаки, Салоїди, Голодранці, П'яні пики, Блудниці, Фашисти, Онаністи, Металісти, Євреї, Негри, Скінгеди, Міліціанти, Туристи і Мертві півні.

Музична частина.

День перший.

Музична частина першого дня почалась з виступу фіолетово-чорних хлопців в вишиванках із гурту „Чорнобривці”. Даний колектив з'явився в місті Харкові досить давно і складається він з чорношкірих співаків (два хлопці та одна дівчина), та білих музикантів. Творчість гурту - це здебільшого

(можливо вони вирішили, що не все заспівали на гуляйпольській сцені). Наступним на сцену піднявся легендарний львівський гурт „Мертвий Півень”. Гурт, що з

сексуальному плані Карпа мені не подобається, тому вважаю за краще розповісти про колектив, який виступав останнім. Хедлайнерами першого дня, як на диво, був вінницький гурт „Гік”. Вони гордо називають свій стиль „подільський ска-панк”, проте панком там і не пахне. Їхня музика проста, тексти часом навіть примітивні, проте усе це вкупі утворює досить веселий та позитивний фолк-ска, під який можна файно відгоцати, коли в організм залити трохи C2H5OH. Певно, саме через такі міркування організатори дали гурту „Гік” закрити перший

обробки українських народних пісень у різних стилях: реггі, фанк, ска, соул. Багато кому це все видається якимось стьобом та викликає агресію до гурту. Особисто мені колектив подобається, адже поки що аналогів на українській сцені він не має, як і не має ми якісного українського реггі. Також можна сказати, що „Чорнобривці” - це таке собі попередження: якщо ми самі не будемо відроджувати та плекати власну культуру, то в майбутньому з африканським акцентом будуть звучати не лише народні пісні, а й ділова та розмовна мови. „Чорнобривці” співали вже стандартний набір пісень: „Іхали козаки”, „Несе Галя воду”, „Ти ж мене підманула” тощо, але найкраще в них вийшла, без сумніву, пісня Боба Марлі „No Woman, No Cry”. Наступним на сцену вийшов найсмішніший український гурт „Борці”, який варто вживати з традиційною стопочкою горілочки, чорним хлібом та шматом сала. Хлопці запалили вже трохи роззігрітий натовп із перших акордів і не давали йому ані трохи охолонути або нудьгувати. Під час їх виступу пісок та пилюка піднялись настільки, що здавалось, концерт перетворився на зону бойових дій, або останній день Помпеї. Проте „Борці” і не думав закінчувати, чергуючи пісні як з останнього альбому, так і з попереднього, вони змогли ошасливити присутніх навіть зовсім новими творами. Почавши з „Паразита Кусок”, продовжили „Кароліною Бугаз”, „Кураре конкуренту”, „Міліцією!”, „Баблом”, „Ріголетто” тощо. На біс, а точніше краще сказати „на коня”, хлопці виконали надзвичайно актуальну для будьякого свята пісню „П'яна свиня”. Після „Борщів” на сцену чомусь знову вийшли „Чорнобривці”

легкістю можна назвати апологетом українського рок-н-ролу, приїхав в класичному складі: незмінний Місько Барабара на вокалі, Ромко Чайка на електрогітарі, Олег «Джон» Сук на басі, Юрко Чопик на акустичній гітарі. Для повного відчуття 90-х не вистачило тільки Яркі Якуб'як, яка нажалі вже давно за кордоном. „Мертвий півень” не обмежувались виконанням пісень тільки з останнього альбому „Пісні мертвого півня”, хоча і їх було досить. Нові треки „Without You (Знову, курва, радіо, телебачення, преса. Влада собі як влада: суцільні бандити)”, „End Everybody Fucks You (Сто баксів на місяць - і всі тебе...)”, „Old Soldier Is Very Drunk”, „Брат! Пива кончилась, ти представляєш? Пива кончилась, жена ушла!”, „Bombing New York City” вводили натовп в екстаз, який переходив у бурхливий оргазм при перших акордах старих „Франсуа”, „III Testamento”, „Літо буде”, „Поцілунок”, „Старенький трамвай (харлей мікс)”. Певно, на цьому цікава музична частина першого дня для мене закінчилась, адже на сцені з'явився гурт „Qаг-ра”. Зовсім непотрібним на цьому вечері був виступ гламурної Ірени Карпи, котра дістала всіх своїм псевдофемінізмом. Манія величності її сягнула меж попсових зірок, а тексти пісень опустилися до опису побутових та сексуальних проблем. Дивуюсь людям, які можуть слухати подібне лайно та ще казати фрази на кшталт „Карпа - наше

зрадив не тільки фанів, а й самих себе. Ватага „Mad Heads”, яка носила ірокеза та була гордістю української рокабільної сцени - додала до своєї назви яєсь гламурне XL, та почала грати реггі та ска. І це було б пів біди, якби вони грали свою власну музику, а не використовували мелодії то Горана Бреговича, то Боба Марлі. Сумно було дивитись, що усе це піпл хаває і мало хто пам'ятає ті часи, коли хлопці співали утрьох, виступали на багатьох європейських рокабільних, сайкобільних та панк концертах. Пам'ятаю, тоді в одному з інтерв'ю вокаліст сказав щось на кшталт „Ми ніколи не будемо співати слов'янськими мовами, адже англійська більш містка”. І що ми бачимо тепер? Дивним образом зникли ірокези, і замість „Black Cat” лунає попсове „Надія є”. Цілком

Другий день.

Другий музичний день розпочали старожили українського фолк-року - київський гурт „Вій”. Під час саундчеку Дмитро Добрий-вечір виглядав занадто похмурим, чомусь розмовляв російською та матюкався у мікрофон, здавалось, що патріарха мучило страшне похмілля. Проте вже безпосередньо передконцертом, гуру язичницького роке-N-ролу був знову в доброму гуморі, мабуть, встигнув поправити здоров'я J. На сцені ми не побачили лірника, певно Сашко визначив пріоритети для себе, та залишив гурт. Разово це, чи постійно - не відомо. Гурт презентував нові пісні: „Колискова” та „Серпень догорає”, та звичайно, не обійшлося без старих хітів: „Відрізана голова”, „Вогняне коло”, „Змія”, „Очі відьми”, „Хата край села”. Приємно здивувала клавішниця гурту Леся Рой, яка проспівала декілька композицій, то основним, то бек-вокалом. Загальне враження від їхнього виступу - „Добре”, проте, не вистачало якоїсь живої іскри. Нові пісні (на відміну від того ж „Мертвого півня”) не можуть відродити драйвового звучання легендарного гурту. Усе частіше виникає думка, що гурт видохся і, можливо, йому пора на пенсію. Хоча хочеться вірити, що я помиляюсь, і дуже скоро світ побаче якась нова платівка гурту „Вій”, що стане новим витком українського готичного фолк-року. Наступним на сцену вийшов ще один київський гурт, який давно вже

зрозуміло, що все це зроблено аби потрапити в модний потрібний формат, та заробити грошенят, але чи варто для того зраджувати рокабільну ідею? Можливо, їм потрібно було взяти приклад із рівненських хлопців, „От Вінта”, що вийшли на сцену наступними. „От Вінта” - це гурт, що взяв яскраві кольори українського менталітету та огорнув їх у форму хорошої сайкобільної музики. Як результат - ця позитивна весела музика нікого не лишила байдужим. Як і завжди, хлопці викладались на повну, а натовп відповідав шаленим гоцанням. Були виконані вже традиційні пісні „Дригтиндимба”, „Дарма я наївся цибулі”, „Міцні, засмальцьовані руки”, „Шабелина”, „Rock'n'Roll для черепах”, остання нажалі, так і не викликала очікуваного дощу. Загалом хлопцям великий респект, як завжди, все було злагоджено та відпрацьовано. Хедлайнерами останнього дня були харків'яни „Танок На Майдані Конго”, гурт, який давно вже став прикладом для багатьох та синонімом слова „якість”. Саме вони вміють зробити справжній перфоменс та створювати атмосферу свята. До свого виступу хлопці ходили в футболках із символікою найкрутішого європейського музичного фестивалю „Сігет”, в якому, як відомо, вони приймали участь. Як там у Будапешті, так і тут, у Гуляйполі, хлопці зробили все злагоджено та професійно, показавши красивий українській хіп-хоп, який довів публіку до стану емоційної ейфорії. На цьому другий, він же і останній, день фестивалю закінчився. Велика сцена погасла, натомість для всіх тих, хто вирішив залишитись, була запалена ватра біля малої сцени, де знову виступали барди та менестрелі.

Залишаючи Гуляйполе на наступний день, ми думали про надбання та недоліки даного фестивалю, які коротко можна було б виразити так: в цілому фестиваль не дотягує до минулорічного рівня, відчувається невідповідність до його проведення, з іншої сторони в будь-якому випадку ВЕЛИКЕ СПАСИБІ усім його організаторам, які зробили свій внесок в розвиток андерграундової культури. Маю надію, що у наступному році відбудеться фестиваль „День Незалежності з Махном 2008”, і він буде настільки потужним, що жоден відвідувач не розчарується, що проїхав сотні кілометрів, аби на нього потрапити.

© DIYCLAB.

Фото: SenYa & Fred

